

Sygn. akt: I 1 C 895/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Iwona Tusk-Kasiewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Marta Bona

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2018 r. w Gdyni

sprawy z powództwa Gminy M. G. - Zarządu (...) z siedzibą w G.

przeciwko D. D.

o zapłatę

I. Oddała powództwo;

II. Kosztami postępowania, które uznaje za uiszczone, obciąża powoda.

UZASADNIENIE

Powód Gmina M. G. – Zarząd (...) w G. pozwem z dnia 1 czerwca 2017 r. domagał się zasądzenia od pozwanej D. D. kwoty 193,00 zł tytułem opłaty za przejazd bez biletu, opłaty dodatkowej z tego tytułu oraz kosztów dodatkowych związanych z kosztami wysłanego upomnienia. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany jechał środkiem komunikacji miejskiej należącym do powoda bez ważnego biletu i nie uiścił dobrowolnie opłaty dodatkowej w kwocie 180,00 zł oraz opłaty za przejazd w kwocie 4,00 zł

(pozew k. 2-3v).

Nakazem zapłaty z dnia 7 czerwca 2017 r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty z dnia 7 czerwca 2017 r. k. 8).

Pozwana złożyła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości, wnosząc tym samym o oddalenie powództwa. Pozwana zarzuciła, iż roszczenie, na podstawie którego wydany został nakaz zapłaty, było oczywiście nieudowodnione. Pozwana wskazała, iż raport kontrolera stanowiący załącznik do pozwu nie został opatrzony podpisem pozwanej, nadto, iż powód nie wykazał jakoby wzywał pozwaną do dobrowolnej zapłaty.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 12-13v).

Na rozprawie w dniu 18 stycznia 2018 r. pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie, wnosząc o oddalenie powództwa w całości, wskazując że na raporcie brak jest jej podpisu, zaś ona rzadko podróżuje nocnymi liniami środków komunikacji miejskiej.

(protokół rozprawy z dnia 18 stycznia 2018 r. 29-30).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 czerwca 2016 roku w autobusie linii nr (...), stanowiącym własność powoda, kontroler biletów sporządził raport opisowy kontrolera biletów o nr (...), w którym oświadczył, iż D. D. córka J., zamieszkała w G. przy ul. (...) kiego, legitymująca się dowodem osobistym o nr (...), podróżowała bez ważnego biletu. Przedmiotowy raport nie został opatrzony żadnym z podpisów.

(okoliczności bezsporne; vide: kserokopia raportu opisowego kontrolera biletów k. 5-5 v).

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z w/w dokumentów oraz z zeznań pozwanej, które jako konsekwentne, logiczne i spójne wzajemnie ze sobą nie budzą wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary.

Pozostałe dokumenty zgromadzone w sprawie nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnoszą do sprawy żadnych nowych istotnych okoliczności.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty łącznej – 193,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi, liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wskazując, że na tę kwotę dochodzoną pozwem składają się kwoty: 180,00 zł opłaty dodatkowej za przejazd bez biletu wraz z opłatą za przejazd i kosztami dodatkowymi – na podstawie art. 33a ust. 2 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. prawo przewozowe (j.t. Dz.U. 00.50.601 ze zm.) oraz uchwały Rady Miasta G. z dnia 23 lutego 2011 r. ze zmianami.

W niniejszej sprawie powód jako podstawę faktyczną roszczenia wskazał fakt przejazdu przez pozwaną środkiem komunikacji miejskiej należącym do powoda bez ważnego biletu przedkładając raport opisowy kontrolera biletów.

Pozwana kwestionowała fakt, iż w dniu wskazanym w raporcie kontrolera korzystała z linii autobusowych należących do powoda. Pozwana zarzuciła, że na raporcie brak jest jej podpisu, jak również, że rzadko podróżuje nocą, zaś w dacie wskazanej przez powoda nie odbyła podróży.

Pozwana nadto, przesłuchana na rozprawie na okoliczność potwierdzenia faktu jazdy bez biletu w dniu 4 czerwca 2016 roku, podniosła iż w dacie wskazanej przez powoda nie podróżowała trasą wskazaną na dokumencie kontrolnym.

Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanej jako szczegółowym, logicznym i konsekwentnym. Powyższe okoliczności stanowią o braku wiarygodności dokumentu prywatnego, jakim jest raport kontrolera (vide: k. 5-5v), a który stanowi jedyny powołany przez powoda dowód świadczący o przejeździe bezbiletowym pozwanej, t.j. niewykonaniu przez pozwaną umowy przewozu.

Raport, na który powód się powoływał, stanowi, jako dokument prywatny, po myśli art. 245 k.p.c. dowód jedynie tego, że kontroler sporządził tenże raport o treści załączonej do pozwu w niniejszej sprawie. Strona powodowa nie przedstawiła natomiast żadnego innego dowodu wskazującego na dokonanie przejazdu bez biletu, poza rzeczonym raportem.

Raport sporządzony przez kontrolera jest niewątpliwie dokumentem prywatnym pochodzącym od powoda, którego wiarygodność pozwana konsekwentnie kwestionowała. Zgodnie zatem z treścią art. 253 k.p.c. to powód powinien w tej sytuacji – jako strona, która chce skorzystać z przedmiotowego dokumentu - udowodnić jego prawdziwość (tak też

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 maja 2009 roku w sprawie o sygn. V CSK 439/08, LEX nr 518121), skoro dokument ten (raport opisowy kontrolera) pochodzi od osoby innej niż pozwana jako zaprzeczająca t.j. pochodzi on od powoda, gdyż to powód tenże raport sporządził.

Wskazać należy nadto, iż na brak wiarygodności raportu kontrolera wpływa bez wątpienia fakt, iż nie został on podpisany przez osobę, ani przez osobę która go sporządziła t.j. kontrolera, ani przez osobę podróżującą bez ważnego biletu. Brak jest także adnotacji o odmowie złożenia podpisu pod raportem przez osobę podróżującą.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd doszedł do przekonania, iż niewiarygodnym jest twierdzenie powoda, iż pozwana nie wykonała umowy przewozu zawartej z powodem, gdyż pozwana w ocenie Sądu skutecznie zakwestionowała fakt zawarcia umowy przewozu, a tym samym fakt jej niewykonania. Powód bowiem nie udowodnił w żaden wiarygodny sposób, aby pozwana zawarła umowę przewozu t.j. aby jechała autobusem wskazanym w pozwie (raporcie opisowym) w dacie wskazanej w tymże raporcie.

Na podstawie zatem art. 33a ust. 2 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. prawo przewozowe (j.t.Dz.U. 00.50.601 ze zm.) Sąd oddalił powództwo w całości jako nieudowodnione, albowiem powód w żaden sposób nie wykazał, że pozwana nie wykonała umowy przewozu, t.j. aby odbyła przejazd należącym do powoda środkiem komunikacji miejskiej bez ważnego biletu. Powód bowiem nie wykazał aby pozwana taką umowę przewozu zawarła w sytuacji, gdy pozwana konsekwentnie fakt zawarcia umowy przewozu kwestionowała zarzucając, że nie jechała autobusem powoda w dacie wskazanej w pozwie.